

er Andet ivoien end Sandsen for Smagen, kan jeg ikke se ret ere end, at man godt kan blive staaende ved 6 Alderstillaeg, som ville have megen praktisk Betydning overfor en Institution, som har den Giendommelighed, at vedkommende Bestillingsmand ansættes i forbaufende tidlig Alder. Man siger nu nok: 6 Alderstillaeg; Gud bevares! naar naaer noget Menneſte det? Men jeg skal sige, at, naar man begynder i 20 Aars Alderen, har man faaet 6 Alderstillaeg, naar man er 50 Aar, og det svarer omtrent til den Alder, som mange Embedsmaend ere i, naar de begynde at faae Alderstillaeg. Selv om der nu var 10 Alderstillaeg, kunde de faae Betydning; thi vi have mange dygtige Embedsmaend paa 70 Aar, for ikke at tale om dem, der sidde i Embeder, naar de ere 90 Aar. Der kommer nok den Tid, da disse Alderstillaeg kunne siges at have praktisk Betydning. Det, der er det mest Pinlige i denne Sag, er for mig Telegrafisternes Stilling, det kan jeg ikke nekte; men jeg gad høre oplyst fra de øvrige Medlemmers Side, som have en anden Betragtning, hvorledes det skal kunne forsvares at stille Telegrafisterne høiere end de tilsvarende Bestillingsmand i Sold- og Posttaterne. Jeg forstaaer ikke, hvorledes det egentlig skal kunne forsvares. At man har megen Lyſt til at give dem mere, skal jeg ikke undlade at sige ogsaa for mit eget Vedkommende, men jeg kan ikke frasalbe, at man nødvendigvis maa have nogenlunde faste Principer, da ellers hele Stillingen er uholdbar.

Gad: Jeg kan meget sympathisere med den høitærede Ministers Udtalelse om, at han ogsaa meget vanskeligt kan gaa ind paa de Forslag, som ere stillede af det Mindretal, hvortil jeg hører. Jeg er nemlig af den Mening, at de Forslag, som ere fremsatte i det foreliggende Lovforslag, i Virkeligheden ikke ere mere end, hvad man maa kalde tarvelige og passende Lønninger for disse Stillinger. Naar jeg ikke destomindre er gaaet med til de Forslag, som ere stillede af det Mindretal, hvortil jeg hører, og som nedsetter disse Lønninger en Del, er Grunden dertil den, at jeg ikke har villet undlade ogsaa at vise min Beredvillighed til at komme de ærede Herrer af Flertallet imøde, forsaavidt det overhovedet kunde forsvares. Jeg har her været med til ligesom paa andre Steder at stille Forslag, som jeg anser for at være et absolut Minimum, og hvadenten man haanende vil kalde det et Ultimatum eller ikke, er det idetmindste saaledes, at jeg for mit Vedkommende ikke vil kunne gaa ind paa Noget, som er en Smule mindre end det, vi her have foreslaaet og fremlagt for de ærede Herrer ved denne Sags 2den Behandling. Naar den ærede Ordfører paa en Maade søgte at ubæste mig til at gaa videre ind paa de Principer, som ligge i disse Forslag, ved at udtale sig om,

at man vilde gaa aldeles paa Slump, naar man vilde tage Hensyn til det foregaaende Dyrtds-tillaeg, da skal jeg ikke lade mig lokke ind derpaa. Jeg veed meget godt, at en saadan Forhandling vil være aldeles unyttig, og skal derfor indskrænke mig til at udtale, at det kommer naturligvis aldeles an paa, hvorledes man vil behandle Sagen. Naar man tager Hensyn til, at Løderne ere blevne betydelig dyrere, end de have været tidligere, udelukker det paa ingen mulig Maade, at man ordner Forholdene saaledes, at de ere passende efter Vedkommendes Stilling, saa at det ikke er Noget, man tager paa Slump. Naar jeg forlangte Ordet, var det forøvrigt nærmest, fordi jeg vilde udtale min Forundring over, at Ministeren paa en Maade sluttede sig til det Forslag, som er fremsat her under Nr. 23. Jeg kan nemlig ikke se Andet, end at Ministerens Ret i dette Dilemma gaar langt videre end til det, som ligger i dette Forslag, og jeg kan heller ikke se Andet, end at det Princip, paa hvilket Ministeren støttede sig, da han anbefalede dette Forslag, vistnok kan være rigtigt, men dog paa ingen Maade kan gøre den høitærede Minister til at gaa ind paa Forslaget under Nr. 23. Hvad Principet angaar, er jeg fuldstændig enig med den høitærede Minister, og netop paa Grund af det samme Princip, fordi det er min Overbevisning, at Kvinder, idetmindste i Telegrafvæsenets Tjeneste, ikke kunne prætere det Samme som Mænd, har jeg i Udvalget erklæret at ville gaa ind paa et Forslag, der gik i den Retning, men notabene kun, naar det gik noget videre. Det, at en Kvinde ikke skulde kunne opnaa en eneste Lønningssforbedring og ikke gaa et eneste Skridt opad, forekommer mig at være en meget stor Uretfærdighed, men derimod har jeg været villig til at gaa ind paa, at man kun tillæder Kvinderne at rykke op i de tre Klasser, saaledes at der bliver to tilbage, som ere forbeholdte Mændene. Hvis Flertallet vilde være gaaet ind paa en saadan Modifikation i Forslaget, havde jeg ikke alene sluttet mig til det, men skulde ogsaa meget have anbefalet det. Det er nemlig min Overbevisning, saaledes som ogsaa den høitærede Minister udtalte, at Telegrafistinder ikke kunne udføre akkurat det Samme som Mænd. Det er ikke alene min Overbevisning, at de ikke ville være stiftede til at komme op i Overtelegrafiststillingen, men det er min Mening, at der selv blandt Telegrafiststillingerne vil være adskillige, som de, fordi de have færre fysiske Kræfter, ikke kunne udfylde saa godt som Mænd. Derfor tror jeg ogsaa, at naar man indskrænkte deres Dprykning til 3 Gange, imedens Mændene kunne rykke 5 Gange op, vilde man træffe det Billige. Jeg vil opfordre det ærede Medlem fra Horsens (Bajer) til at gjøre Uvov af sin Udtalelse om at ville tage sit Vædringsforslag tilbage. Det, som jeg antager, at han interesserer sig for, er at give Kvinderne Udgang til nogenlunde gode Stillinger i Telegrafvæsenet og at